

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **EURO TAXI PRAHA s. r. o.**, se sídlem Winstona Churchilla 1800/2, Praha 3, zastoupena JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 12/1222, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2012, č. j. 6 Ca 369/2008 - 58,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2012, č. j. 6 Ca 369/2008 – 58, **se zrušuje**, a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně EURO TAXI PRAHA s. r. o. se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2012, č. j. 6 Ca 369/2008 - 58, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 27. 11. 2012, č. j. 6 Ca 369/2008 – 58, zamítl žalobu společnosti EURO TAXI PRAHA s. r. o. proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy ze dne 22. 9. 2008, č. j. 129/2008-190-TAXI/3, kterým bylo k odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy (dále také „dopravní úřad“), ze dne 21. 1. 2008, č. j. MHMP 40300/2008/DOP-T/Dc/TAXI, pouze tak, že žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 70.000 Kč (prvostupňovým rozhodnutím uložená ve výši 100.000 Kč) za správní delikt podle ust. § 35 odst. 1 písm. g) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o silniční dopravě“). Tohoto správního deliktu se žalobkyně dopustila porušením ust. § 9 odst. 2 písm. e) bodu 3 zákona o silniční dopravě, neboť pověřila výkonem práce řidiče taxislužby B. U., který byl ve smyslu ust. § 9 odst. 3 písm. d) zákona o silniční dopravě osobou nespolehlivou a nezajistila tak, aby práci řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba spolehlivá.

Městský soud při svém rozhodování především nepřisvědčil námitce žalobkyně, že správní řízení bylo zahájeno pro jiný skutek, než který vyplýval z kontrolních protokolů. Žalobkyni byla uložena pokuta za stejný skutek, pro který s ní bylo zahájeno správní řízení, tedy, že dne 3. 7. 2007 a dne 4. 7. 2007 nezajistila, aby práci řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba spolehlivá. Zahájení správního řízení přitom bylo i výsledkem navazujícího šetření správního orgánu po provedené kontrole, neboť není nutné, aby skutečnosti nasvědčující spáchání správního deliktu byly zjištěny jen při provádění kontroly.

Městský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že správní řízení nebylo řádně zahájeno (oznámení o zahájení správního řízení nebylo podepsáno osobou uvedenou v záhlaví, ale osobou, u níž žalobkyně nemohla ověřit, zda je osobou oprávněnou). Je tomu tak proto, že vnitřním sdělením ze dne 2. 11. 2005, jehož součástí byl i podpisový vzor, které bylo předloženo u ústního jednání správního soudu dne 27. 11. 2012, bylo prokázáno, že Ing. J. Br., jež oznámení o zahájení řízení podepsal, byl oprávněn schvalovat všechny úkony ve správním řízení, vyjma konečných rozhodnutí.

Správní soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobkyně, že kontrola nebyla řádně zahájena. [v rozporu s ust. § 12 odst. 1 písm. a) zákona č. 552/1992 Sb., o státní kontrole, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o státní kontrole“), nebyla jakkoli vyrozuměna o zahájení kontroly a nebylo jí ani předloženo písemné pověření oprávněné osoby kontrolu provést]. Je tomu tak proto, že jednání, jímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu a za které byla žalobkyni uložena pokuta, nebylo zjištěno v rámci této kontroly, ale při zpracovávání jejich výsledků jako nová skutečnost. Z tohoto důvodu nebyla třeba hodnotit postup správního orgánu.

Městský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně, v níž vytýkala žalovanému nejednotnost rozhodovací činnosti správních orgánů v obdobných případech. U rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 12. 2. 2008, č. j. 21/2008-190-TAXI/6, bylo třeba vzít především v úvahu, že šlo o skutkově odlišnou situaci (důvodem konstatované nezákonnosti kontroly byla skutečnost, že při provádění kontroly nebyl přítomen ani řidič kontrolovaného vozidla). Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 27. 8. 2007, č. j. 16/68045/2007/1535, jednak vůbec nebylo správnímu soudu předloženo, takže nemohlo být ani hodnoceno, a jednak žalobkyně z něho citovala pouze určité pasáže.

Správní soud posoudil jako neopodstatněnou námitku žalobkyně, že se nedopustila porušení ust. § 9 odst. 2 písm. e) bod 3 zákona o silniční dopravě. Pro žalobkyni vyplývá z citovaného ustanovení povinnost zajistit, aby práci řidiče vykonávala pouze osoba spolehlivá. Tato povinnost stíhá žalobkyni po celou dobu trvání pracovního poměru jejího zaměstnance (řidiče taxislužby). Jelikož se jedná o odpovědnost objektivní, bez ohledu na zavinění, bylo na žalobkyni jako provozovatelce autoslužby, aby zajistila splnění této povinnosti. Městský soud v tomto směru přisvědčil názoru žalovaného obsaženého v odůvodnění správního rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě spočívajícího v tom, že nástrojem, jak splnění povinnosti zajistit, by byl postup podle ust. § 21 odst. 5 až 7 zákona o silniční dopravě. Pokud by totiž žalobkyně postupovala podle těchto ustanovení a před uzavřením pracovního poměru s B. U. si u dopravního úřadu vyžádala průkaz o způsobilosti řidiče na jeho jméno, byl by jí sice tento průkaz vydán, ale následně - po nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankcí B. U. za porušení právních předpisů souvisejících s provozováním taxislužby - by bylo ze strany dopravního úřadu reagováno, a žalobkyně by tak měla možnost seznámit se se skutečností, že její zaměstnanec (řidič taxislužby) se stal osobou nespolehlivou. Jestliže takto žalobkyně nepostupovala, vystavila se nebezpečí, že uvedené povinnosti nedostojí. S ohledem na skutečnost, že se jedná o odpovědnost objektivní, nemohla se žalobkyně vyvinut s poukazem na to, že nešlo uvedené skutečnosti zjistit.

pokračování

Nebylo rozhodné, že v době vzniku pracovního poměru bylo možné na B. U. pohlížet jako na řidiče taxislužby splňujícího podmínku spolehlivosti. Povinnost provozovatele zajistit, aby práci řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba spolehlivá, totiž trvá po celou dobu pracovního poměru.

Městský soud nepřisvědčil ani námitkám, v nichž žalobkyně jednak vyslovila nesouhlas s uložením povinnosti podle § 79 odst. 5 správního řádu uhradit náklady správního řízení a jednak, že ve správním řízení nebylo postupováno podle § 140 odst. 1 správního řádu. V souzené věci není pochyb o tom, že správní řízení vyvolala žalobkyně porušením právní povinnosti, za které byla sankcionována uložením pokuty. Správní orgán tedy neměl jinou možnost, než rozhodnout o uložení povinnosti žalobkyni, aby nahradila náklady řízení. Z ust. § 140 odst. 1 správního řádu pak vyplývá, že spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků. Není však povinností správního orgánu řízení v různých věcech spojovat. Jestliže žalobkyně takový návrh v průběhu řízení nevnesla a žalovaný pro takový postup neshledal důvody, nelze to považovat za pochybení z jeho strany a za nezákonný postup.

Správní soud neshledal důvodnými ani námitky žalobkyně týkající se odůvodnění a výše uložené pokuty v napadeném rozhodnutí žalovaného, kterou žalobkyně považuje za neodůvodněnou a nepřiměřeně vysokou. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je patrná úvaha, z níž žalovaný při stanovení výše pokuty, resp. při jejím snížení vycházel. Uložená pokuta byla výsledkem správního uvážení, jehož meze byly dány ust. § 35 odst. 1 zákona o silniční dopravě, podle kterého je správní orgán oprávněn uložit pokutu až do výše 100.000 Kč. Nelze proto konstatovat překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití, když žalovaný postupoval na základě právním předpisem stanovených kritérií, podle nichž se přihlíží k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a rozsahu způsobené škody (§ 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě). Pokud se pak jedná o odkaz žalobkyně na praxi správních orgánů v oblasti taxislužby v jiných krajích a na četnost sankcí uložených jí v rámci současně vedených řízení, jedná se toliko o obecné tvrzení žalobkyně nepodložené odkazem na žádné konkrétní tvrzení. Z tohoto důvodu proto nemůže být toto tvrzení žalobkyně přezkoumáno v soudním řízení správním.

S poukazem na všechny uvedené důvody proto městský soud žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opřela o důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka uvedla, že z její strany nedošlo k porušení zákona o silniční dopravě. Vydaná rozhodnutí správních orgánů obsahují tvrzení o tom, že měla porušit ust. § 9 odst. 2 písm. e) bod 3 zákona o silniční dopravě tím, že jako provozovatelka taxislužby nezajistila, aby práce taxislužby na Staroměstském náměstí-taxi stanoviště vykonávala pouze osoba spolehlivá, za níž se podle ust. § 9 odst. 3 písm. d) zákona o silniční dopravě nepovažuje osoba, která se v posledních třech letech opakovaně dopustila jednání, za které jí byla pravomocně uložena sankce za porušení právních předpisů souvisejících s provozováním silniční dopravy. V rozporu s tímto ustanovením, měla ode dne 1. 3. 2007 pověřit výkonem práce řidiče taxislužby svého zaměstnance B. U., který se však v minulosti (v letech 2005 až 2006) dopustil třikrát jednání, za která mu byla pravomocně ve správních řízeních uložena pokuta za porušení právních předpisů souvisejících s provozováním silniční dopravy, v důsledku čehož pak tento zaměstnanec již nebyl ode dne 7. 3. 2007 osobou spolehlivou [§ 9 odst. 3 písm. d) zákona o silniční dopravě].

Stěžovatelka v souvislosti s výše uvedeným vytýká městskému soudu, že nemohla porušit ust. § 9 odst. 2 písm. e) bod 3 zákona o silniční dopravě. O postizích svého zaměstnance nevěděla a vědět ani nemohla, a tvrzenou nespolehlivost by nezjistila ani tehdy, kdyby si před uzavřením pracovního poměru s B. U. vyžádala od dopravního úřadu průkaz o způsobilosti na základě ust. § 21 zákona o silniční dopravě. Je tomu tak proto, že řidič B. U. se stal podle rozhodnutí správních orgánů a rozsudku městského soudu údajně osobou nespolehlivou dne 7. 3. 2007, tedy až po uzavření pracovního poměru s ní jako se zaměstnavatelkou. I kdyby tedy ještě předtím, než hodlala s řidičem B. U. uzavřít pracovní poměr, učinila oznámení dopravnímu úřadu tak, aby byl průkaz zaslán nejpozději dne 1. 3. 2007, nezjistila by údajnou nespolehlivost tohoto řidiče, neboť tato měla nastat až dne 7. 3. 2007, tudíž za týden. Nespolehlivost B. U. proto nemohla zjistit ještě před uzavřením pracovního poměru, neboť ten před 1. 3. 2007 nebyl osobou nespolehlivou. Údajnou nespolehlivost tohoto řidiče si nemohla ověřit ani nahlédnutím do nějakého centrálního registru řidičů či dopravců, ani správních rozhodnutí, které neznala. Oprávněně se tedy domnívala, že pokud řidič vlastní průkaz způsobilosti, je osobou spolehlivou. Žádný právní předpis jí pak jako provozovatelce neukládá povinnost, aby si ověřovala spolehlivost svých zaměstnanců v průběhu trvání jejich pracovního poměru, a neukládá jí ani povinnost, aby spolehlivost zjišťovala nějakým konkrétním způsobem. Ostatně sám správní orgán údaj o nespolehlivosti zjistil až po několika měsících od provedené kontroly, ačkoliv k takovému zjištění má účinné nástroje, kterými nikdo jiný nedisponuje. Provozovatel má pouze povinnost zajistit, aby práci řidiče vykonávala osoba spolehlivá. Z existence platného průkazu způsobilosti řidiče, který jí byl předložen, proto oprávněně dovodila spolehlivost řidiče taxislužby, a nemůže být odpovědná za to, že průkaz i v období po 7. 3. 2007 vlastnila osoba nespolehlivá. Jako provozovatelka taxislužby tak zajistila, aby práci řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba, která má průkaz o způsobilosti řidiče vykonávat taxislužbu (B. U. byl držitelem platného průkazu způsobilosti, který měl ve vozidle nejen v době, kdy vznikl pracovní poměr, ale též v době kontroly). Výklad ust. § 9 odst. 2 písm. e) bod 3 zákona o silniční dopravě provedený správními orgány a městským soudem je proto nepřipustně rozšiřující.

Stěžovatelka posléze vytýká městskému soudu i to, že věcně nepřezkoumal jí uloženou pokutu, která je jednak neodůvodněná, a co do výše, i nepřiměřená. Správní orgány řádně nepřihlédly k jejím majetkovým poměrům tak, aby pokuta mohla výchovně působit i na účastníka řízení. Zcela pak absentují důvody správních orgánů o výši uložené pokuty, a nelze proto určit, z jakých podkladů a na základě čeho správní orgány vycházely při ukládání pokuty. Rozhodnutí žalovaného je tedy v tomto směru nepřezkoumatelné, neboť v něm absentují úvahy osvětlující výši uložené sankce (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 - 111, dostupné na www.nssoud.cz). Městský soud však pochybil i v tom, že vůbec nerozhodl o eventuálním petitu její žaloby. V tomto petitu přitom navrhovala, že pokud správní soud žalobě v plném rozsahu nevyhoví, aby podle ust. § 65 odst. 3 s. ř. s., resp. § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodl o upuštění od trestu uloženého správním orgánem za správní delikt nebo o snížení uloženého trestu v mezích dovolených zákonem. Městský soud se tohoto pochybení dopustil přesto, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 6 As 39/2006 - 45, a ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 As 11/2009 - 66, oba dostupné na www.nssoud.cz) již vytkla správním soudům prakticky stejná pochybení.

Stěžovatelka proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalované Ministerstvo dopravy v obsáhlém písemném vyjádření ke kasační stížnosti především uvedlo, že v kasační stížnosti uplatňuje stěžovatelka, obdobně jako v žalobě, námitku

pokračování

týkající se její nevědomosti o tom, že byl řidič B. U. osobou nespolehlivou. Nemohla tedy porušit ust. § 9 odst. 2 písm. e) bod 3 zákona o silniční dopravě, neboť o postizích svého zaměstnance nevěděla a ani vědět nemohla, i kdyby si před uzavřením pracovního poměru s řidičem, který je datován dnem 1. 3. 2007, vyžádala od dopravního úřadu průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby (B. U. se stal osobou nespolehlivou až k 7. 3. 2007, tedy po uzavření pracovního poměru). Z výkladu ust. § 9 odst. 2 písm. e) bod 4 zákona o silniční dopravě v souvislosti s ust. § 21 téhož zákona však vyplývá, že se vždy jedná o průkaz způsobilosti řidiče taxislužby, který byl vydán provozovateli taxislužby, u kterého vykonává řidič práci řidiče taxislužby. Umožnění výkonu práce řidiče taxislužby pro určitého provozovatele taxislužby je tak vždy podmíněno tím, že provozovatel taxislužby v souladu se zmíněným postupem získá na jméno příslušné osoby průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby. Tento výklad potvrdil i Městský soud v Praze v rozsudcích ze dne 21. 9. 2011, sp. zn. 5 Ca 316/2008 a ze dne 23. 11. 2011, sp. zn. 5 Ca 317/2008, který z dikce „podnikatel je povinen zajistit, aby práce řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba, která má průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby vykonávat taxislužbu“ vyvodil, že se musí nutně jednat o ten průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, který byl provozovateli taxislužby vydán na základě jeho žádosti obsahující jméno konkrétního řidiče (zaměstnance). Nastíněná povinnost požádat dopravní úřad o vydání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby pro svého zaměstnance je pak významná pro vyvrácení námitky stěžovatelky, že se nemohla dozvědět o vzniku nespolehlivosti svého řidiče. Pokud by totiž stěžovatelka tuto svou povinnost nezanedbala a podala by k 1. 3. 2007 žádost o vydání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby B. U., dopravní úřad by mu nepochybně tento průkaz vydal, neboť v době vydání průkazu by B. U. splňoval podmínku spolehlivosti. V této souvislosti je však nutno připomenout, že průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby osvědčuje toliko skutečnost, že řidič splňuje zákonem stanovené podmínky věku, spolehlivosti a bezúhonnosti pouze v okamžiku jeho vydání. Povinnost zajistit, aby práce řidiče taxislužby vykonávala osoba spolehlivá však platí po celou dobu pracovního poměru. Z tohoto důvodu zákon o silniční dopravě zakotvuje v ust. § 21 odst. 9 věty první institut odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby, který se aplikuje v případech, kdy osoba řidiče přestane splňovat podmínku bezúhonnosti či spolehlivosti. Za předpokladu, že se řidič B. U. stal k 7. 3. 2007 osobou nespolehlivou, by dopravní úřad z moci úřední zahájil řízení o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby vydané provozovateli taxislužby, a stěžovatelka by tak byla jako hlavní účastník řízení o odebrání tohoto průkazu informována o zániku podmínky spolehlivosti řidiče. Této právní konstrukci koresponduje i ust. § 21 odst. 12 písm. c) zákona o silniční dopravě upravující povinnost provozovatele taxislužby odevzdat dopravnímu úřadu průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby nejpozději do sedmi kalendářních dnů poté, co nabylo právní moci rozhodnutí dopravního úřadu o odebrání tohoto průkazu.

Žalované Ministerstvo dopravy v tomto písemném vyjádření rovněž uvádí, že stěžovatelka v kasační stížnosti jednak poukazuje na skutečnost, že uložená pokuta ve výši 70.000 Kč je neodůvodněná a nepřiměřená, neboť nebylo správními orgány řádně přihlédnuto k jejím majetkovým poměrům, jednak vytýká městskému soudu, že nerozhodl o eventuálním petitu spočívajícím v moderaci uložené sankce. Zákonem o silniční dopravě stanovený taxativní výčet kritérií (§ 36 odst. 2) zásadně nelze rozšiřovat o zohlednění majetkových poměrů stěžovatelky. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu však v usnesení ze dne 20. 4. 2010, sp. zn. 1 As 9/2008, judikoval korektiv, v němž uvedl, že správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon neuvádí osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty. Osobní a majetková situace pachatele tak má sloužit jako korektiv v situaci, kdy hrozí natolik vysoká pokuta, že by mohla mít pro pachatele správního deliktu z ústavního hlediska nepřijatelný likvidační charakter. To však není případ uložené pokuty ve výši 70.000 Kč

stěžovatelce. Stěžovatelka v době rozhodování o sankci patřila k jedněm z největších podnikatelských subjektů v oblasti taxislužby a v průběhu řízení si nestěžovala na svou majetkovou situaci, resp. nepředložila doklady, které by její špatnou situaci osvědčovaly. Správní orgán tedy neměl žádný důvod usuzovat na to, že jím modifikovaná pokuta ve výši 70.000 Kč by měla pro stěžovatelku likvidační charakter.

Žalované Ministerstvo dopravy proto navrholo, aby kasační stížnost stěžovatelky byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je třeba zrušit, a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud předesílá, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud řídí dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné, a že kasační soud je pak vázán rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Činnost kasačního soudu je ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí), a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen, ale ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Stěžovatelka v kasační stížnosti především nesouhlasí se závěrem městského soudu, který dovodil, že se jako podnikatelka dopustila správního deliktu podle ust. § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě porušením ust. § 9 odst. 2 písm. e) bodu 3 tohoto zákona (nezajistila, aby práci řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba spolehlivá). Namítá, že o postizích svého zaměstnance B. U., které způsobovaly jeho nespolehlivost, nevěděla a ani vědět nemohla. Tohoto zaměstnance zaměstnávala od 1. 3. 2007 a vycházela z toho, že pokud je držitelem průkazu způsobilosti řidiče taxislužby, je osobou spolehlivou. Tvrzenou nespolehlivost by nezjistila ani tehdy, kdyby si před uzavřením pracovního poměru s B. U., vyžádala od dopravního úřadu průkaz o způsobilosti na základě ust. § 21 zákona o silniční dopravě. Je tomu tak proto, že řidič B. U. se stal údajně osobou nespolehlivou až dne 7. 3. 2007, tedy až po uzavření pracovního poměru s ní jako se zaměstnavatelkou. Údajnou nespolehlivost tohoto řidiče si nemohla ověřit ani nahlédnutím do nějakého centrálního registru řidičů či dopravců, ani správních rozhodnutí, která neznala. Žádný právní předpis jí pak jako provozovatelce neukládá povinnost, aby si ověřovala spolehlivost svých zaměstnanců v průběhu trvání jejich pracovního poměru a neukládá jí ani povinnost, aby spolehlivost zjišťovala nějakým konkrétním způsobem. Výklad ust. § 9 odst. 2 písm. e) bod 3 zákona o silniční dopravě provedený správními orgány a městským soudem je proto nepřipustně rozšiřující.

Podle ust. § 9 odst. 2 písm. e) bod 3 zákona o silniční dopravě podnikatel je povinen zajistit, aby práce řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba spolehlivá.

Podle ust. § 9 odst. 3 písm. d) zákona o silniční dopravě za spolehlivou se nepovažuje osoba, která se v posledních třech letech opakovaně dopustila jednání, za které jí byla

pokračování

pravomocně uložena sankce za porušení právních předpisů souvisejících s provozováním silniční dopravy s výjimkou sankce za spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle zvláštního zákona.

Podle ust. § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 100.000 Kč dopravci, který poruší ustanovení § 9 odst. 2, 4 nebo § 9a.

Stěžovatelka v uvedené námitce kasační stížnosti tvrdí, že se nemohla dopustit správního deliktu podle ust. § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě. Je tomu tak proto, že nevěděla a ani vědět nemohla o postizích svého zaměstnance B. U., v důsledku čehož neporušila ani ust. § 9 odst. 2 písm. e) bod 3 zákona o silniční dopravě, podle něhož byla povinna zajistit, aby práce řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba spolehlivá, kterou B. U. nebyl.

Jinak řečeno, stěžovatelka uplatňuje námitku nevědomosti o skutečnosti, že byl řidič B. U. osobou nespolehlivou, resp. nedostatek svého zavinění ve vztahu k protiprávnímu jednání a jeho následku.

V projednávaném případě jde o objektivní odpovědnost právnické osoby za správní delikt a obrana stěžovatelky EURO TAXI PRAHA s. r. o. o nedostatku zavinění nemůže obstát již z toho důvodu, že předpokladem odpovědnosti za tento druh správního deliktu není zavinění.

Je tomu tak proto, že u právnických osob je odpovědnost za správní delikty založena zásadně bez ohledu na zavinění. Pro takovou konstrukci hovoří teoretické i praktické důvody. Zjišťování a dokazování zavinění v situaci, kdy porušení povinnosti právnickou osobou je často výsledkem činnosti řady jednotlivců, je velmi složité a otázka podílu jednotlivců na protiprávním jednání, zejména ve vztahu vedoucích a podřízených zaměstnanců, je velmi problematická. Důvodem pro výjimku z jinak platné zásady, že fyzické osoby odpovídají za trestná jednání na základě zavinění, je uvedená skutečnost, že pro tento druh deliktu je určujícím znakem charakter činnosti bez ohledu na povahu a postavení osoby. Této odpovědnosti se subjekt nemůže zprostit ani s odkazem na smluvní ujednání či s odkazem na porušení povinnosti ze strany smluvního partnera. Odpovědnost za tento druh správního deliktu je tedy objektivní, kde se k předpokladům odpovědnosti neřadí zavinění.

U správních deliktů fyzických osob je naproti tomu pojmovým znakem tohoto deliktu též zavinění, kterým se rozumí vnitřní psychický vztah pachatele k protiprávnímu jednání a jeho následku. Zavinění je pak vybudováno na složce vědění (intelektuální složka) a na složce vůle (volní složka) a má dvě formy – úmyslné a z nedbalosti. Výjimkou ze zásady odpovědnosti fyzických osob za zavinění je odpovědnost fyzických osob – podnikatelů a provozovatelů kvalifikovaných činností a některých dalších fyzických osob, která je konstruována jako odpovědnost bez ohledu na zavinění.

V tomto případě konstrukce ust. § 9 odst. 2 písm. e) bod 3 zákona o silniční dopravě a ust. § 35 odst. 1 písm. g) téhož zákona neobsahuje žádné liberační důvody, které by stěžovatelce umožňovaly zprostit se odpovědnosti za správní delikt. Ust. § 9 odst. 2 písm. e) bod 3 zákona o silniční dopravě pak stanoví zcela jednoznačně stěžovatelce jako právnické osobě povinnost, že musí zajistit, aby práce řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba spolehlivá. Je přitom na stěžovatelce jako na provozovatelce taxislužby jakým způsobem zajistí splnění této povinnosti. Nesplnění povinnosti zajistit, aby práce řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba spolehlivá již samo o sobě (objektivně bez jakéhokoliv zavinění) zakládá odpovědnost stěžovatelky za uvedený správní delikt podle ust. § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě. Není také žádných

pochyb o tom, že uvedená povinnost stíhá stěžovatelku jako provozovatelku taxislužby objektivně po celou dobu trvání pracovního poměru jejího zaměstnance (řidiče taxislužby). Nebylo by totiž logické, aby se uvedená povinnost připínala jen k okamžiku uzavření pracovního poměru, a nikoliv k celé době trvání pracovního poměru, v níž zaměstnanec plní povinnosti řidiče taxislužby.

Stěžovatelka v uvedené námitce kasační stížnosti poukazuje na to, že B. U. zaměstnávala od 1. 3. 2007 a že pokud byl držitelem průkazu způsobilosti řidiče taxislužby, byl také osobou spolehlivou. Tvrzenou nespolehlivost by však nezjistila ani tehdy, kdyby si před uzavřením pracovního poměru s B. U. vyžádala od dopravního úřadu průkaz o způsobilosti na základě ust. § 21 zákona o silniční dopravě. B. U. se totiž stal osobou nespolehlivou až dne 7. 3. 2007, tedy po uzavření pracovního poměru s ní jako se zaměstnavatelkou.

Pokud jde o průkaz způsobilosti řidiče taxislužby mělo by vždy jít o průkaz způsobilosti řidiče, který byl vydán provozovateli taxislužby, u něhož vykonává řidič práci řidiče. Je tomu tak proto, že podle ust. § 21 odst. 5 písm. c) zákona o silniční dopravě má každý provozovatel povinnost oznámit dopravnímu úřadu identifikační údaje všech řidičů taxislužby, tj. řidičů, kteří jsou u provozovatele taxislužby v pracovněprávním vztahu, jež musí doložit potřebnými doklady, které jsou uvedeny v zákoně [§ 21 odst. 6 písm. c) a d) zákona o silniční dopravě]. Provozovatel taxislužby je povinen do sedmi dnů písemně oznámit příslušnému dopravnímu úřadu veškeré změny údajů uvedených v odstavcích 5 a 6 a datum případného ukončení provozování taxislužby (§ 21 odst. 7 zákona o silniční dopravě). Na základě takového oznámení pak dopravní úřad, při splnění podmínek věku, bezúhonnosti a spolehlivosti, vydá podle ust. § 21 odst. 8 zákona o silniční dopravě provozovateli taxislužby průkazy o způsobilosti řidičů taxislužby znějící na jména osob uvedených v písemném oznámení. Vydaný průkaz, který obsahuje jak jméno řidiče, tak jméno provozovatele taxislužby, je pak důkazem o tom, že provozovateli taxislužby byl vydán v souladu s uvedeným postupem. Podala-li by proto stěžovatelka k 1. 3. 2007 žádost o vydání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby B. U., dopravní úřad by jí průkaz o způsobilosti řidiče zřejmě vydal, neboť v době vydání tohoto průkazu uvedený řidič taxislužby ještě splňoval zákonné podmínky pro výkon práce řidiče, včetně podmínky spolehlivosti. Za předpokladu, že se řidič B. U. stal k 7. 3. 2007 osobou nespolehlivou, dopravní úřad by zahájil z moci úřední řízení o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby, vydané stěžovatelce jako provozovatelce taxislužby (§ 21 odst. 9 zákona o silniční dopravě). Stěžovatelka by se sice ihned nedozvěděla o nespolehlivosti řidiče taxislužby, ale minimálně by si otevřela další možnost, jak se o tom následně dozvědět. Jelikož pak stěžovatelka nepostupovala podle ust. § 21 odst. 5 až 7 zákona o silniční dopravě, vystavila se nebezpečí, že uvedeným povinnostem nedostojí. Byla-li její odpovědnost za nedodržení uvedených předpisů objektivní, nemohla se zprostit své objektivní odpovědnosti s poukazem na to, že nešlo o uvedené skutečnosti zjistit. Znovu je třeba říci, že zákon stanoví povinnosti přímo stěžovatelce, která proto nemá možnost se objektivní odpovědnosti zprostit.

Stěžovatelka v uvedené námitce poukazuje i na to, že nespolehlivost řidiče B. U. si nemohla ověřit ani nahlédnutím do nějakého centrálního registru řidičů či dopravců, ani správních rozhodnutí, která neznala. Žádný právní předpis jí pak jako provozovatelce ani neukládá povinnost, aby si ověřovala spolehlivost svých zaměstnanců v průběhu trvání jejich pracovního poměru, a neukládá jí ani povinnost, aby spolehlivost zjišťovala nějakým konkrétním způsobem.

Znovu je třeba připomenout, že ověřování spolehlivosti svých zaměstnanců stíhá stěžovatelku jako provozovatelku taxislužby objektivně po celou dobu trvání pracovního poměru jejího zaměstnance (řidiče taxislužby). Nebylo by totiž logické, aby se uvedená povinnost

pokračování

připínala jen k okamžiku uzavření pracovního poměru, a nikoliv k celé době trvání pracovního poměru, v níž zaměstnanec plní povinnosti řidiče taxislužby. Konkrétní způsob ověřování spolehlivosti řidičů taxislužby je pak v důsledku objektivní odpovědnosti stěžovatelky za příslušný správní delikt rovněž věcí stěžovatelky. Obdobně je tomu s případnými informacemi z registrů řidičů, které může zjišťovat v rámci součinnosti s dopravním úřadem.

Stěžovatelka také vytýká městskému soudu, že věcně nepřezkoumal pokutu, která jí byla pravomocně uložena, ačkoliv je neodůvodněná, a co do výše, i nepřiměřená, když správní orgány nepřihlédly k jejím majetkovým poměrům. Toto pochybení je poměrně závažné, protože v uvedeném směru zcela absentují důvody správních orgánů o výši uložené pokuty, a nelze proto určit, z jakých podkladů a na základě čeho správní orgány vycházely při ukládání pokuty. Rozhodnutí žalovaného je tedy v tomto směru nepřezkoumatelné, neboť v něm chybí úvahy osvětlující výši uložené sankce. Městský soud však především pochybil v tom, že vůbec nerozhodl o eventuálním petitu její žaloby. V tomto petitu přitom navrhovala, že pokud správní soud žalobě v plném rozsahu nevyhoví, aby podle ust. § 65 odst. 3 s. ř. s., resp. § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodl o upuštění od trestu uloženého správním orgánem za správní delikt nebo o snížení uloženého trestu v mezích dovolených zákonem.

Stěžovatelka v kasační stížnosti vytýká městskému soudu v podstatě to, že nevyvodil odpovídající závěry z pochybení správních orgánů, které nepřihlédly k jejím majetkovým poměrům, v důsledku čehož zůstala uložena pokuta věcně nepřezkoumaná, i když je neodůvodněná, a co do výše, i nepřiměřená. V tomto směru je třeba především poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, dostupné na www.nssoud.cz, v němž rozšířený senát vyslovil, že: I. „*Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přiblídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu bledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí*“. II. „*Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem*.“ Z uvedeného vyplývá, že osobní a majetková situace pachatele slouží jako korektiv v situaci, kdy hrozí vysoká pokuta, která by mohla mít na pachatele správního deliktu z ústavního hlediska nepřijatelný likvidační důsledek. Stěžovatelka ale v době rozhodování o uložení sankce patřila k velkým podnikatelským subjektům v oblasti taxislužby, v průběhu správního řízení si nestěžovala na svou majetkovou situaci a ani nepředložila žádné doklady osvětlující její majetkovou situaci. Nejsou zde proto žádné důvody k tomu, aby byla uložena pokuta ve výši 70.000 Kč považována za pokutu likvidačního charakteru.

Naproti tomu je opodstatněná námitka kasační stížnosti, v níž stěžovatelka vytýká městskému soudu pochybení, spočívající v tom, že správní soud vůbec nerozhodl o eventuálním petitu její žaloby, ačkoliv v něm navrhovala, aby městský soud podle ust. § 65 odst. 3 s. ř. s., resp. § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodl o upuštění od trestu uloženého správním orgánem za správní delikt nebo o snížení uloženého trestu v mezích dovolených zákonem, pokud správní soud žalobě v plném rozsahu nevyhoví.

Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že městský soud v řízení o žalobě stěžovatelky, pokud jde o tzv. moderaci trestu, nepostupoval v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 6 As 39/2006 - 45, dostupného na www.nssoud.cz, v němž vyslovil kasační soud právní názor, že: „*V žalobě proti rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt, je oprávněn žalobce pro případ (ad eventum), že soud zamítne žalobu jako nedůvodnou, navrhnout, aby soud od*

trestu upustil nebo jej snížil (§ 65 odst. 3, § 78 odst. 2 s. ř. s.). Pokud soud žalobu jako nedůvodnou zamítne a o uvedeném eventuálním petitu týkajícího se moderační trestu nerozhodne, je řízení před soudem zatíženo vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, pro kterou Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti takový rozsudek zruší ex officio [§ 109 odst. 3, § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].“

Předmětem řízení u městského soudu bylo přezkoumání zákonitosti rozhodnutí o správním deliktu podle ust. § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, jehož spácháním byla stěžovatelka uznána vinnou, kterého se dopustila porušením ust. § 9 odst. 2 písm. e) bodu 3 zákona o silniční dopravě tím, že pověřila výkonem práce řidiče taxislužby B. U., který byl ve smyslu ust. § 9 odst. 3 písm. d) zákona o silniční dopravě osobou nespolehlivou a nezajistila tak, aby práci řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba spolehlivá. Stěžovatelka v žalobě ze dne 6. 11. 2008, vedle meritorních námitek proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy ze dne 22. 9. 2008, čj. 129/2008-190-TAXI/3, kterým bylo k odvolání stěžovatelky změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy, ze dne 21. 1. 2008, č. j. MHMP 40300/2008/DOP-T/Dc/TAXI, pouze tak, že stěžovatelce byla uložena pokuta ve výši 70.000 Kč (prvostupňovým rozhodnutím uložená ve výši 100.000 Kč), uvedla v části žaloby pod bodem V. návrh, aby soud pro případ, že by neshledal žalobu v plném rozsahu důvodnou, ve smyslu ust. § 65 odst. 3 s. ř. s. upustil od uloženého trestu, tj. sankce ve výši 70.000 Kč nebo jej snížil v mezích zákonem dovolených.

Podle ust. § 65 odst. 3 s. ř. s. rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj, nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.

Podle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jimž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odst. 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Z výše citovaných ustanovení s. ř. s. vyplývá správní procesní postup jak z hlediska realizace procesních práv žalobce v souvislosti s podáním žaloby, tak i z hlediska postupu správního soudu při rozhodování o žalobních návrzích obsažených v petitu žaloby. Jak vyplývá z ustanovení § 65 odst. 1 a 3 s. ř. s., je procesním právem každého žalobce v souladu s dispoziční zásadou, kterou je ovládáno řízení o žalobě proti rozhodnutí správních orgánů podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s., v žalobě nejen navrhnout výrok rozsudku v meritu věci [§ 71 odst. 1 písm. f) s. ř. s.], ale i navrhnout snížení trestu nebo upuštění od potrestání, o kterém je oprávněn rozhodnout soud i v tomto řízení o žalobě (§ 65 odst. 3, § 78 odst. 2 s. ř. s.). V případě rozhodování správního soudu o tomto návrhu (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) se jedná o tzv. moderační trestu, přičemž petit žaloby obsahující návrh na tuto moderační podléhá stejnému procesnímu režimu jako žalobní petit týkající se návrhu na zrušení rozhodnutí. Tato skutečnost vyplývá i z výše citovaného ustanovení § 65 odst. 1 a 3 s. ř. s. Žalobní petit obsahující návrh na využití moderačního práva správním soudem ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. může být proto v žalobě obsažen samostatně tehdy, když žalobce neuvádí žádné věcné námítky proti rozhodnutí o správním deliktu, ale pouze hodnotí výši sankce (tj. uložený trest za spáchaný správní delikt) jako nepřiměřenou. Zároveň v rámci uvedené dispoziční zásady je oprávněn žalobce uvést v žalobě tento petit týkající se moderačního práva jako součást eventuálního petitu, což se stalo v projednávané věci, když stěžovatelka výslovně v citovaném bodu V. žaloby navrhla: „Pro případ, že by soud neshledal žalobu v plném rozsahu důvodnou, aby ve smyslu ust. § 65 odst. 3 s. ř. s. upustil od uloženého trestu, tj. sankce ve výši 70.000 Kč, nebo jej snížil v mezích

pokračování

zákonem dovolených.“ Uvedenému procesnímu právu stěžovatele jako žalobce v případě petitu týkajícího se využití moderačního práva soudem odpovídá procesní povinnost správního soudu rozhodnout o tomto návrhu. V případě zmíněného eventuálního petitu je správní soud povinen rozhodnout o tomto návrhu v případě, že žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Přesně tak tomu bylo v projednávané věci.

Městský soud sice napadeným rozsudkem žalobu stěžovatelky zamítl jako nedůvodnou ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., ale o eventuálním petitu stěžovatelky na moderaci zmíněné sankce, který stěžovatelka uvedla v části V. žaloby, vůbec nerozhodl, ačkoliv se v prvním odstavci odůvodnění svého rozsudku o tomto petitu výslovně zmínil. Tímto návrhem stěžovatelky jako žalobkyně zahrnutým v eventuálním petitu žaloby se tedy městský soud jak ve výroku, tak ani v odůvodnění rozsudku, nijak nezabýval, a neuvedl žádné skutkové a právní důvody a závěry týkající se tohoto návrhu. V tomto postupu městského soudu spatřuje Nejvyšší správní soud vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozsudku správního soudu pro nedostatek důvodů, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, přičemž tato vada je důvodem pro zrušení rozsudku Nejvyšším správním soudem ex officio [§ 109 odst. 3, § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí následující skutečnosti týkající se významu zmíněného moderačního práva. Předně je nutné si uvědomit, že v ust. § 65 odst. 3 a § 78 odst. 2 s. ř. s. je v podstatě zakotven princip tzv. plné jurisdikce, na základě kterého, při obecně zachovaném kasačním principu soudního přezkoumávání rozhodnutí správních orgánů, se navíc připouští, aby správní soud rozhodl i o výši trestu, tj. v daném případě sankce ve prospěch stěžovatelky, a to zcela jinak než správní orgán. Právní úprava, podle které správní soud o návrhu na moderaci rozhoduje, obsahuje zcela jiná hlediska než právní úprava platná pro rozhodování o výši trestu ve správním řízení. Stěžovatel může být úspěšný i tehdy, když správní soud dojde k závěru, že trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, a i když nejsou dány důvody ke zrušení rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), může shledat důvody k nahrazení správního uvážení svým vlastním soudním uvážením. Proto povinnost správního soudu rozhodnout o návrhu na zmíněnou moderaci i v případě nedůvodné žaloby nelze považovat za projev formalismu, ale naopak za naplnění principu ochrany práv, který dává každému právo domáhat se stanoveným způsobem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.).

V tomto řízení bude na městském soudu, aby při svém rozhodování vycházel ze závěrů vyslovených ve shora uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 6 As 39/2006 - 45, a ze závěrů vyslovených v tomto rozsudku.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu (Městského soudu v Praze) a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

V novém rozhodnutí městský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2013

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu